

Sygn. akt VI GC 1103/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st.sekretarz sądowy Urszula Łukasik

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

W. R. (1)

przeciwko:

(...) Sp. z o.o. w T.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w T. na rzecz powoda W. R. (1) kwotę 31,50 zł (trzydzieści jeden złote pięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych na podstawie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych liczonymi od dnia

27.4.2017 r. do dnia zapłaty;

2) umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 494, 54 zł (czterysta dziewięćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 177,54 zł (sto siedemdziesiąt siedem złote pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem rekompensaty z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt: VI GC 1103/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 kwietnia 2017 r. powód W. R. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P.U. (...) W. R. (2) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w T. kwoty 954,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 27 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 24 listopada 2016 r. wykonywał pracę zleconą mu ustnie na rzecz pozwanego polegającą na dostarczeniu piasku. W związku z jej wykonaniem powód wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 24 listopada 2016 r. na kwotę 922,50 zł z terminem zapłaty na dzień 15 grudnia 2016 r. Pozwany nie uiścił należności

w terminie w związku z czym powód wezwał go do zapłaty pismem z dnia 30 stycznia 2017 r. Następnie powód poprzez swojego pełnomocnika skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 16 marca 2017 r. Również i to pismo pozostało bez odpowiedzi. Powód do należności głównej doliczył należności w postaci odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych oraz rekompensaty za koszty windykacji co dało kwotę 954,43, której dochodzi w niniejszym postępowaniu.

W dniu 19 maja 2017 r. w sprawie o sygn. VI GNe 960/17 Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że powód sprzedał mu piasek – locobudowa w dniach 14 października 2016 r. – 24 listopada 2016 r. oraz 6 grudnia 2016 r. ,ale wobec przejściowych trudności finansowych pozwanego strony ustaliły, że wierzytelność zostanie uregulowana w późniejszym terminie. Pozwany dokonał dobrowolnej płatności w kwocie 13 437,75 zł w dniu 8 maja 2017 r. tytułem m.in. faktur VAT nr (...), a także w kwocie 6 981,509 zł w dniu 17 maja 2017 r. tytułem m in. faktury VAT (...).

Pismem z dnia 2 listopada 2017 r. powód w związku z faktem dokonania przez pozwanego zapłaty w dniu 7 maja 2017 r. należności głównej wynikającej z faktury nr (...) z dnia 24 listopada 2016 r. w wysokości 922,50 zł cofnął powództwo i zrzekł się roszczenia w tej części. Powód podtrzymał żądanie pozwu w pozostałym zakresie i wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda należności w łącznej kwocie 31,50 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 28 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty – na podstawie art. 7 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych – oraz kwoty 177,54 zł tytułem rekompensaty za koszty windykacji w związku z brakiem zapłaty zobowiązania w terminie (art. 10 ust 1 ww. ustawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Strony zawarły ustną umowę na podstawie, której powód sprzedał pozwanemu piasek-locobudowa w dniu 24 listopada 2016 r.

Bezsporne

Powód wykonał zobowiązanie i wystawił z tego tytułu pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 922,50 zł z terminem zapłaty na dzień 15 grudnia 2016 r. Pozwany nie uiścił należności w terminie w związku z czym powód wezwał go do zapłaty pismem z dnia 30 stycznia 2017 r. Następnie powód poprzez swojego pełnomocnika skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 16 marca 2017 r. Pisma te nie odniosły zamierzonego rezultatu.

Dowód: faktura nr (...) (k. 7), wezwanie do zapłaty z dnia 30 stycznia 2017 r. (k. 8), przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 16 marca 2017 r. z potwierdzeniem nadania (k. 9 – 12), przesłuchanie powoda W. R. (1) (k. 50-51).

Dnia 8 maja pozwany dokonał zapłaty należności w kwocie 922,50 zł, wobec czego powód pismem z dnia 2 listopada 2017 r. cofnął powództwo i zrzekł się roszczenia w tej części.

Dowód: potwierdzenie wykonania przelewu (k. 31), pismo z dnia 2 listopada 2017 r. (k. 45-49).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Nadmienić trzeba, że powołana dokumentacja w pełni korelowała też z osobowymi źródłami dowodowymi. Wyjaśnienia powoda W. R. (1) (k. 50-51) na okoliczność umowy stron, istnienia zobowiązania, jego wysokości były

spójne, jak też korespondowały z obrazem przebiegu zdarzeń wynikającym z dokumentacji. Należy podkreślić, iż wyjaśnienia pochodziły od osoby będącej bezpośrednim świadkiem okoliczności ustalonych w sprawie. Sąd dał im wiarę w całości, zwłaszcza, że pozwany w toku procesu spłacił zasadniczą część należności oraz nie przedstawił żadnego dowodu na ustalenia o przesunięciu terminu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powoda W. R. (3) zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 31,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 28 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 177,54 zł tytułem rekompensaty za koszty windykacji w związku z brakiem zapłaty zobowiązania w terminie (art. 10 ust 1 ww. ustawy).

W rozpoznawanej sprawie bezsprzecznym jest, że pozwany zakupił od powoda piasek locobudowa. Powód wykonał zobowiązanie i wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 922,50 zł z terminem zapłaty na dzień 15 grudnia 2016 r. Strony postępowania łączy umowa sprzedaży z art. 535 k.c. i nast., która przez powoda została w całości wykonana, ponieważ powód zamówiony piasek dostarczył przeniósł jego własność oraz wystawił fakturę, zaś pozwany odebrał towar jednak nie zapłacił całości należności, ponieważ nie uiścił zapłaty powodowi w wyznaczonym terminie, zatem winien zgodnie z obowiązującymi przepisami uregulować zaległe odsetki za opóźnienie, jak i rekompensatę z tego tytułu czyli równowartość 40 euro.

Pozwany nie sprostął obowiązkom wynikającym z art. 6 k.c. i nie wykazał, że ustalił z powodem inny termin płatności niż wynikający z terminu wyznaczonego na fakturze.

Powód wniósł powództwo w niniejszej sprawie dnia 27 kwietnia 2017 r. (data stempla pocztowego), zaś pozwany dokonał płatności dnia 8 maja 2017 r. (potwierdzenie wykonania przelewu). Pismem z dnia 2 listopada 2017 r. powód z uwagi na uregulowanie przez pozwanego należności ograniczył roszczenie pozwu do kwoty 31,50 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 28 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty – na podstawie art. 7 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych – oraz kwoty 177,54 zł tytułem rekompensaty za koszty windykacji w związku z brakiem zapłaty zobowiązania w terminie (art. 10 ust 1 ww. ustawy). W pozostałym zakresie powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia z uwagi na spełnienie świadczenia.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Paragraf 1 artykułu 203 k.p.c. przyznaje nieograniczone i wyłączne od woli powoda zależne prawo cofnięcia pozwu do chwili rozpoczęcia rozprawy.

W niniejszej sprawie powód cofnął pozew w dniu 2 listopada 2017 r. wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, rozprawa została wyznaczona na dzień 23 stycznia 2018 r., a więc powód cofnął pozew przed rozpoczęciem rozprawy i wydaniem wyroku. W związku z powyższym cofnięcie pozwu nie było zależne od zgody pozwanej i jest skuteczne.

Sąd stoi ponadto na stanowisku, że w okolicznościach faktycznych tej sprawy zachodziły podstawy do zastosowania art. 98 § 1 k.p.c. i zasądzenia kosztów procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 sierpnia 1979 r. sygn. akt I CZ 92/79 przyjął, że pozwany, który płaci dochodzoną należność po wniesieniu pozwu, chociaż przed otrzymaniem jego odpisu, z punktu widzenia przepisów k.p.c. o kosztach procesu uważany jest za przegrywającego sprawę i w konsekwencji zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione koszty. Stanowisko to zachowuje aktualność. Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu postanowienia z dnia 30 listopada 2010 r. sygn. akt I Acz 1895/10 przyjął, że zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 § 1 k.p.c.) strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na wynik sprawy z reguły wskazuje porównanie części żądania uwzględnionego w rezultacie ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy z częścią żądania, które zostało oddalone. Za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 listopada 1984 r. (IV CZ 196/84, LEX nr 8642). W tym

przypadku stronie pozwanej należą się koszty procesu tylko wtedy, gdy nie dała ona powodu do wytoczenia procesu (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN 1952/2/49). Stanowisko to w pełni aprobuje tut. Sąd.

Reasumując skoro w sprawie nie budzi wątpliwości fakt, że zapłata przez pozwanego nastąpiła po wytoczeniu powództwa (w celu spełnienia świadczenia), to pozwany jest stroną przegrywającą sprawę i należy obciążyć go kosztami procesu.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne, w związku z tym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 31,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 28 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty.

W punkcie 2 wyroku w związku z cofnięciem przez powoda pozwu w zakresie należności głównej, Sąd na podstawie przepisu art. 203 § 1 k.p.c. oraz art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 30,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 270,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt 2 Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) obowiązującego w dacie wniesienia powództwa oraz kwotę 177,54 zł tytułem równowartości 40 euro tytułem rekompensaty z tytułu opóźnienia w zapłacie i kosztów windykacji, co daje łącznie 494,54,00 zł.

Kwotę 177,54 zł, których powódka domagała się w oparciu o przepis art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (dalej u.t.z.) Sąd doliczył do kosztów postępowania.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 u.t.z. wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 (czyli od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego) lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Stosownie zaś do art. 10 ust. 2 u.t.z. w przypadku gdy koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie w transakcji handlowej przekroczą kwotę, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje zwrot tych kosztów, w tym kosztów postępowania sądowego, pomniejszonych o tę kwotę.

Przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych przyznają wierzycielowi dodatkowe roszczenie mające na celu wyrównanie strat związanych

z odzyskiwaniem wierzytelności. W przypadku opóźnienia w płatności wierzyciel nabywa prawo do rekompensaty od dłużnika kosztów odzyskiwania należności stanowiącej równowartość kwoty 40 euro. Z brzmienia ustawy wynika, że warunkiem powstania roszczenia jest upływ terminu zapłaty, od którego należne są odsetki. Treść przepisu art. 10 ust. 1 u.t.z. wskazuje też, że roszczenie to jest zależne od dochodzenia należności przez wierzyciela. Wydaje się zatem, że jest ono należne tylko w przypadku podjęcia przez wierzyciela jakichkolwiek działań w celu odzyskania należności.

Dalej wskazać należy, że kwota 40 euro ma charakter ryczałtu, zatem jest to stała rekompensata za koszty odzyskania należności. Można sobie wyobrazić, że ma ona rekompensować pewne czynności oraz zaangażowanie sił i środków zmierzające do odzyskania należności od dłużnika. Jako przykład można wskazać wykonanie telefonu wzywającego do zapłaty, z powodu którego wierzyciel ponosi koszt połączenia telefonicznego oraz czas pracownika, który go wykonuje. Takich telefonów oraz innych czynności może być więcej. Trudno wyliczyć i wykazać takie koszty konkretnymi rachunkami i dokumentami. W przypadku, gdy koszty te przekroczą równowartość kwoty 40 euro, wówczas wierzyciel powinien udokumentować te koszty, aby móc ubiegać się o ich odzyskanie.

W ocenie Sądu rozpoznającego sprawę nie jest zasadne wliczanie tego roszczenia do wartości przedmiotu sporu. Jak stanowi przepis art. 20 k.p.c. do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się odsetek, pożytków i kosztów, żądanych obok roszczenia głównego. Przepis ten wyłącza tzw. świadczenia uboczne spod wartości przedmiotu sporu. Rekompensata w postaci równowartości 40 euro ma natomiast charakter uboczny względem roszczenia głównego tj. należności z transakcji handlowej. Jak wskazał S. G. w swej opublikowanej pracy naukowej, zasadne wydaje się zaliczenie tego roszczenia w poczet kosztów, które obejmują zarówno koszty związane z czynnościami prawa materialnego, jak i procesowego, a także inne niezbędne koszty. Sąd podzielił to stanowisko. Utrwalone jest też stanowisko judykatury, że koszty te nie powinny powiększać wartości przedmiotu sporu.

SSR Jolanta Brzęk